

var sært forandret. Han var slet ikke den sønderknuste Mand, man havde ventet at se. Hans Ansigt var forgrædt. Men Øjnene var lutter Lys.

Hans dybe Sjælenød var endt med en ny aandelig Opvækelse. Han, som havde været saa frygtsom i sit Gudsforhold, som altid helst havde nærmet sig Himlens Trone ad Omveje, var gaaet ud af sin ensomme Kamp med en Tryghed i Sjælen, en Fortrøstning til den evige Barmhjertighed, som han ikke havde kendt, siden han som Barn sad paa Knæ ved Vinduet i sin Mors lave Stue og lyttede til Vindens Brusen i Poplerne udenfor med en vidunderlig Følelse af at ligge tæt ind til Guds Hjerter.

Han talte med høj Røst, bekendte med skaanselsløs Aabenhed sin Brøde for Menigheden, der ved denne ene Lejlighed havde indfundet sig fuldtallig, saa mange maatte staa op ude i Midtergangen. Men derpaa vendte han sig mod det Præsteskab, der havde forskudt ham. Han sagde, hvad han nu vidste, at hans Synd, saa grim den ogsaa var, dog i Vorherres Øjne var ringe i Sammenligning med den Skamløshed, hvormed snart sagt alle Guds Tjenere forraadte hans Kirke og forfalskede Evangeliet. Han erklærede, at Vorherre hellere saae Drukkenbolte, Skørlevnere, ja Røvere og Mordere staa paa Landets Prækestole end disse fjantede og æresyge Præster, der boledede med Verden og kildrede de Ugudeliges Øren med løbsagtig Snak om de højeste Ting.

Der var bleven Uro i Kirken. Man saae sig uvilkaarlig om efter Politi. Mange rejste sig og vilde gaa. Men Mads Vestrup lod sig ikke skræmme. Den før saa modløse og bekymringsfulde Mand, der havde haft saa forsagte Tanker om sig selv og Forsynets Bestemmelse med ham, var vaagnet op som en ulveglubsk Herrens Stridsmand, der beredte sig til, som han sagde, at binde op om sine Lænder og give Hjem og Børn i Guds Varetægt for at samle de forsprængte Rester af hans Menighed til Kamp mod Helvede.

Mens han talte, hørte han Kerubernes Hærskrig i Luften, og han opløftede sine Hænder og sluttede med „for sidste Gang